

[Poul Møller.]

imod det bestående systems skattefradragsret er bortfaldet. Jeg går imidlertid ud fra, at den højtærede finansminister i virkeligheden har haft en anelse herom. Så meget mere vanskeligt er det derfor at forstå, at han ikke har opgivet sit forehavende med skattefradragsrettens ophævelse.

Jeg skal slet ikke indbyde til en længere diskussion om, hvorvidt den fuldstændige ophævelse af fradragsretten til staten er i overensstemmelse med de løfter, som den højtærede udenrigsminister og den højtærede statsminister gav i radioen umiddelbart forud for sidste folketingsvalg. Det var ved den lejlighed, statsministeren kaldte mit partis påstand om socialdemokratiets hensigter i denne sag for „grove og bevidst usandfærdige“. Men hvad var det egentlig, den højtærede statsminister sagde om sit eget partis skattehensigter? Han udtalte — jeg udbeder mig tilladelse til et par korte citater —:

„Vi skal sikre, at det kan betale sig, at hustruen kan tage arbejde, uden at disse ekstraindtægter beskattes op til 50—60 pct., som det sker nu.“

Den højtærede statsminister er nu medforslagsstiller til et forslag, som fjerner hustrufradraget fuldstændigt, og som beskatter hustruens ekstraindtægter på en ganske anden probat måde, end tilfældet er efter den bestående ordning, både i det første år og på længere sigt.

Den højtærede statsminister udtalte yderligere, da han i sin højtidelige tale redegjorde for sit partis skatteprogram:

„Fradragsretten skal bevares for al betalt skat indtil 6 000 kr.“

Jeg tror ikke, nogen vil mene, at det forslag, der nu er til behandling, omend ikke til forhandling, på nogen måde er identisk med det givne løfte. Jeg ved, at man har henvist til personfradraget, der for ægtefæller er 5 000 kr. Nuvel, men er løftet da opfyldt for enlige, og for de nye enlige — enker og fraskilte, ofte med børn — som finansministeren med et pennestrøg har givet en ganske urimelig skattemæssig belastning? Den højtærede statsminister sidder folketingets talerstol næst nu, ikke mindst på grund af det tillokkende program, han ridsede op i valgkampens 12. time, og som blev fremlagt med så megen inderlig-

hed, oprigtighed og styrke. Han vil formentlig forstå, om man en anden gang vil tage sig noget mere i agt for hans inderlighed og oprigtighed.

Man kan diskutere den bestående fradragsrets tekniske mangler og tekniske fordele i timevis. Man må i den forbindelse gøre sig klart, at skattekommissionen overhovedet har undladt at give dette spørgsmål en alsidig belysning. Man har helt overset dens betydning som regulator af den offentlige udskrivning af skatter her i landet, og man har undladt at pege på, at dens svagheit overfor svingende indtægter særdeles vel lader sig reparere ved retten til at overføre underskud fra det ene år til det andet, således som vi foreslog det i fjor. I det hele taget har vi aldrig fået den analyse af hele dette problem, som har været tiltrængt. Halvt gennemtænkte tanker har behersket drøftelsen med det resultat, at vi altså nu med hensyn til indkomststigninger ser, at følgen af fradragsrettens ophævelse er lige den stik modsatte af den almindeligt antagne.

Den højtærede finansminister ved, hvor flertallet er at finde i denne sag, men ved alligevel at fremsætte forslaget deklarerer han hele sit forslag til et underholdende spil for galleriet. Vil den højtærede finansminister have gennemført en skattereform, så bør han bruge sommeren til at stille sit forslag op med respekt for fradragsretten.

Jeg skal ikke kaste mig ind i en lang teknisk diskussion, da de foreliggende lovforslag tilfulde viser, at det slet ikke er det tekniske, men forøgelsen af skattetrykket, omfordelinger af skattebyrden, der har interesseret den højtærede finansminister.

Indkomsterne over 15 000 kr. er de første, der kommer til at mærke, hvad det betyder at fjerne det rent faktiske loft over skatten, som skattefradragsretten udgør. Til indtægterne under dette tal kan man vist rolig sige: „Giv tid — giv tid.“ Ingen havde jo tænkt sig, at åbningen for skatteluserne i første omgang ville medføre, at et flertal fik højere beskatning. Det har i enhver situation været socialdemokratiets kunst, at det var i stand til at sætte de mange op imod de få. Derved er skattegrænsen gradvis blevet forhøjet, fra maksimalt at udgøre nogle få procent til efter forslaget 75 pct. af bruttoindkomsten. I mange år havde